

Dokument nr. 15:22.

(1997-98)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar.

Spørsmål nr. 252 - 266.

23. - 30. juni 1998.

Innhold

Spørsmål	Side
252. Fra stortingsrepresentant Tor Nymo, vedr. problemer for norsk fiskeeksport, besvart av utenriksministeren	3
253. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. høg strykprosent i deler av høgre utdanning, besvart av kirke-, utdannings- og forskningsministeren	4
254. Fra stortingsrepresentant Torstein Rudihagen, vedr. Bardufoss lufthavn, besvart av samferdselsministeren	4
255. Fra stortingsrepresentant Per Sandberg, vedr. Erling Brenne og produksjonstilskudd, besvart av landbruksministeren	5
256. Fra stortingsrepresentant Grete Knudsen, vedr. «Kautokeino-saken», besvart av kirke-, utdannings- og forskningsministeren	6
257. Fra stortingsrepresentant Jon Olav Alstad, vedr. finansieringsordningen for attføring ved Staup videregående skole, besvart av kirke-, utdannings- og forskningsministeren	6
258. Fra stortingsrepresentant Anne Helen Rui, vedr. det norske utdanningssystemet og markedet, besvart av kirke-, utdannings- og forskningsministeren	7
259. Fra stortingsrepresentant Torstein Rudihagen, vedr. uføretrygd, besvart av sosialministeren	8
260. Fra stortingsrepresentant Ågot Valle, vedr. gjeldsordningsloven, besvart av barne- og familieministeren	8
261. Fra stortingsrepresentant Hallgeir H. Langeland, vedr. Utkal-prosjektet i India, besvart av nærings- og handelsministeren	9
262. Fra stortingsrepresentant Hallgeir H. Langeland, vedr. Utkal-prosjektet i India, besvart av utviklings- og menneskerettighetsministeren	10
263. Fra stortingsrepresentant Per-Kristian Foss, vedr. DnB, besvart av finansministeren	10
264. Fra stortingsrepresentant Ågot Valle, vedr. Ali Mozaffer, besvart av justisministeren	11
265. Fra stortingsrepresentant Oddvard Nilsen, vedr. nye førerkortregler, besvart av samferdselsministeren	12
266. Fra stortingsrepresentant Oddvard Nilsen, vedr. portoen for blad og aviser, besvart av samferdselsministeren	12

Dokument nr. 15:22.

(1997-98)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar.

Spørsmål nr. 252.

Innlevert 23. juni 1998 av stortingsrepresentant Tør Nymo.

Besvart 2. juli 1998 av utenriksminister Knut Vollebæk.

Spørsmål:

«I henhold til et oppslag i avisen Nordlys 18. juni i år skaper feiringen av midtsommer i våre to naboland Sverige og Finland problemer for norsk fiskeeksport. Dette har sammenheng med at grenseovergangene til Sverige og Finland stenges over flere dager. I år var feiringen lagt til helgen 19-21 juni, og de fleste overgangene var stengt fra fredag formiddag til mandag morgen. Tillater EØS-avtalen en slik praksis, og vil utenriksministeren ta opp dette problemet med våre to naboland?»

Svar:

Det er korrekt at midtsommerfeiringen i Sverige og Finland skapte problemer for norsk fiskeeksport ved at veterinærkontrollen ved grenseovergangene var stengt fra fredag 19. juni til mandag morgen 22. juni. Stengningen førte til at det ikke var mulig å få utstedt veterinærattestene som kreves for eksport til EU.

Spørsmålet om tilgjengeligheten av veterinærer ved grensestasjonene, spesielt i Muonio og Ivalo på finsk side, er tidligere tatt opp med finske myndigheter, uten at det har vært mulig å komme frem til en tosidig løsning mellom Norge og Finland. Fra finsk side har man konkludert med at dette er et spørsmål som må finne sin løsning innen en bredere ramme, dvs. i en EØS-sammenheng.

Det forventes at EØS-komiteen 17. juli d.å. vil fatte et vedtak om revisjon av EØS-avtalens vedlegg I, veterinær sektor. Et slikt vedtak vil innebære avskaffelse av den veterinære grensekontrollen mellom Norge og EU. Vedtaket vil for Norges vedkommende bli fattet med forbehold om Stortingets samtykke. Proposisjon om innhenting av Stortingets samtykke vil bli fremlagt i høstsesjonen. Det reviderte vedlegg I forventes å tre i kraft fra 1. januar 1999.

Spørsmål nr. 253.

Innlevert 24. juni 1998 av stortingsrepresentant Petter Løvik.

Besvart 3. juli 1998 av kirke-, utdannings- og forskningsminister Jon Lilletun.

Spørsmål:

«Media har dei siste dagane meldt om dårlege eksamensresultat og høg strykprosent i deler av høgre utdanning. Eit av døma gjeld matematikk ved lærarutdanninga, der ein høgskule melder om 50 pst stryk og dårlege resultat elles. Kva meiner Statsråden er årsakene til dette, korleis vurderer han dei langsiktige verknadane på kunnskapsnivået i norsk skule, og kva vil han gjere for å bøte på dette?»

Svar:

Eg viser til spørsmål til skriftleg svar frå representanten Petter Løvik 24. juni 1998 om dårlege eksamensresultat og høg strykprosent i delar av høgre utdanning som blei sendt over 26. juni 1998. Matematikk i lærarutdanninga blir brukt som døme, på grunnlag av at ein høgskule melder om 50 prosent stryk. Saka har blitt aktuell på grunn av oppslag i media dei siste dagane.

Det har vore eit overordna mål at flest mogleg av dei som søker høgre utdanning i Noreg skal få eit tilbod i tråd med deira individuelle ønskje. Eiterspurnaden og tilstrøyminga til høgre utdanning i Noreg har auka kraftig sidan midten av 1980-talet. Dei siste ti åra har kapasiteten innanfor norsk høgre utdanning auka kraftig, og talet på registrerte studentar har stige frå 101 381 i 1988 til 166 065 i 1997.

Til tross for kapasitetsauken har det vore viktig at universitet og høgskolar held eit høgt nivå på utdanninga, og at kvalitetskrava til studentane er dei same. Strykprosenten for dei ulike faga innanfor høgre ut-

danning varierer frå år til år. Av og til kan den vere høgre enn kva som kan forventast, og det kan vere grunn til å sjå nærmare på saka. Dårlege eksamensresultat i norsk eit år ved lærarutdanninga var årsak til at det for ei tid sidan blei gjennomført ei evaluering av norskfaget.

Sidan matematikk spesielt er trekt fram, vil eg peike på at strykprosenten i matematikk generelt er høg både ved universitet og høgskolar. Matematikk er dessutan eit av dei obligatoriske faga i allmennlærarutdanninga. Ein av årsakene til den høge strykprosenten kan vere at det faglege grunnlaget frå vidaregåande opplæring generelt er svakt. Departementet har difor sett i verk ei rekkje tiltak for å styrkje naturvitskap, teknologi og matematikk på alle nivå i utdanninga. Om desse tiltaka er tilstrekkelege er for tidleg å seie, men vi kan i alle fall sjå at ein aukande del av ungdomskulla no vel fordjuping i til dømes matematikk og fysikk i vidaregåande opplæring. Vidare aukar søkinga til ein del teknologiske og naturvitskaplege studium innanfor høgre utdanning.

Dersom det viser seg at eksamensresultata frå ulike utdanningar i år er særleg svake, vil eg sjå nærmare på saka. Kvalitetssikring av utdanninga ved universitet og høgskolar blir stadig viktigare. Noregsnettrådet, som nyleg vart oppnemnt, skal utvikle felles retningslinjer og prosedyrar for arbeidet med evaluering og kvalitetssikring i sektoren. Det kan såleis vere aktuelt å la rådet gjere ein nærmare analyse av eksamensresultata.

Spørsmål nr. 254.

Innlevert 25. juni 1998 av stortingsrepresentant Torstein Rudihagen.

Besvart 30. juni 1998 av samferdselsminister Odd Einar Dørum.

Spørsmål:

«Bardufoss lufthavn har ein terminalbygning som i svært liten grad tilfredsstillar dagens krav. Det er sterkt behov for ein fornying. Rutetilbudet er også lite tilpassa behovet. Forsvaret har ein eigen nyare terminal med moderne fasilitetar som ligg nært til luftfartsverkets terminal. Gjennom fleire år har det vore arbeidd for ei omforent løysning med Forsvaret slik at ein får bygd ein felles terminal for Forsvaret

og Luftfartsverket. Vil samferdselsministeren medverke til at det raskt blir ein slik løysning?»

Svar:

Luftfartsverket og Forsvaret har sidan 1994/95 arbeidd for å få i stand ei løysing med felles bruk av den militære terminalen på Bardufoss slik at ein kan rive den noverande sivile terminalen. Forsvaret har no stilt krav til arealbruken og funksjonar som gjer

eit samarbeid altfor dyrt for Luftfartsverket. Dette gjeld både for investeringar og drift. Luftfartsverket ser derfor ikkje på dette grunnlaget nokon moglegheit for å prioritere tiltaket innafør gjeldande rammer for investeringar i planperioden 1998-2001.

I staden vurderer Luftfartsverket no å rehabilitere den eksisterande terminalen, slik føresetnaden opprinneleg var.

Eg vil avvente endeleg avklaring med omsyn til arealbruk og fellesfunksjonar før eg tek stilling til naudsynt oppfølging av saka.

Når det gjeld rutetilbodet er dette etter mi meinig tilfredsstillande i dag, men eg følgjer sjølvstøtt utviklinga nøye.

Spørsmål nr. 255.

Innlevert 29. juni 1998 av stortingsrepresentant Per Sandberg.

Besvart 8. juli 1998 av landbruksminister Kåre Gjønnes.

Spørsmål:

«Erling Brenne 7620 Skogn har pt klage på tilbakeholding av produksjonstilskuddet til behandling i departementet. Erling Brenne har ikke overskredet tillatt produksjon, men kun ubevisst og delvis med forståelse fra lokale myndigheter utnyttet «kapasiteten» i en overgangperiode. Kunne statsråden se på saken for om mulig å finne en minnelig løsning til det beste for Erling Brenne. Og kan statsråden tenke seg å se på regelverket vedrørende kapasitet og faktisk produksjon?»

Svar:

Erling Brenne bygde nytt hus for 5 000 rugeggverpere i 1996, uten å søke om konsesjon. Fra før hadde han en driftsbygning med 200 plasser for slaktegris, med en årsproduksjon på 700 slaktegris. Han har følgelig større kapasitet enn tillatt etter forskrift om regulering av ervervsmessig husdyrhold. Etter sakens opplysning ble det siste innsett med slaktegris innsatt den 14.04.97, mens første levering av rugeegg fant sted i mai 1997. I søknad om produksjonstilskudd pr. 31.07.97 ble det ført opp 5 000 verpehøner og 213 slaktegriser. Dette tilsvarer i utgangspunktet 1 613 slaktegrisenheter. Tillatt dyretall etter forskrift om regulering av ervervsmessig husdyrhold § 1 er 1 400 slaktegrisenheter. Som følge av

dette ble Brenne trukket kr. 42 600 i produksjonstilskudd.

Brenne la om produksjonen fra slaktegris til eggproduksjon våren 1997. Departementet finner det rimelig at produsenten i et slikt tilfelle må få drive sin etablerte produksjon frem til det tidspunkt den nye produksjonen starter opp. For slaktegris er det datoen for innsetting som er avgjørende i forhold til husdyrkonsesjonsregelverket, mens det avgjørende tidspunkt for eggproduksjonen er når oppverpingen starter. I Brennes tilfelle var siste innsett med slaktegris innsatt i april 1997, mens første levering av egg skjedde i mai 1997. Han må derfor sies å ha holdt seg innenfor lovens rammer. Brenne får således medhold i klagen om trekk i produksjonstilskudd.

Vurdering av reguleringen av anleggskapasitet og dyretall

Husdyrkonsesjonsregelverket ble sist endret i 1995. Grensene for anleggskapasitet og dyretall ble da økt vesentlig. For slaktegris ble grensen for konsesjonsfri drift økt fra 700 til 1 400 og for eggproduksjon fra 2 300 til 5 000 dyr. Departementet vurderer ellers regelverket i forbindelse med den løpende saksbehandlingen. På det nåværende tidspunkt anser jeg det ikke aktuelt å endre husdyrkonsesjonsregelverket når det gjelder reguleringen av anleggskapasitet og dyretall.

Spørsmål nr. 256.

Innlevert 29. juni 1998 av stortingsrepresentant Grete Knudsen.

Besvart 2. juli 1998 av kirke-, utdannings- og forskningsminister Jon Lilletun.

Spørsmål:

«Statsråden opplyste i et spørsmål fra meg at "Kautokeino-saken" skal avgjøres før sommerferien. Når vil avklaringen skje?»

Svar:

Sokneprestene i Kautokeino og Gamvik prestegjeld er ved brev 1. juli 1998 varslet om at departe-

mentet vurderer å fremme forslag til kgl. res. om avskjedssak og suspensjon. Videre er de – slik tjenestemannsloven krever - gitt anledning til å forklare seg muntlig for departementet før endelig beslutning tas. Spørsmålet om det skal reises sak om avskjed avgjøres av Kongen i statsråd. Jeg regner med at sakene eventuelt vil bli behandlet i statsråd i løpet av juli.

Spørsmål nr. 257.

Innlevert 29. juni 1998 av stortingsrepresentant Jon Olav Alstad.

Besvart 3. juli 1998 av kirke-, utdannings- og forskningsminister Jon Lilletun.

Spørsmål:

«I dag eksisterer det ulike finansieringsordninger for skoler som tilbyr attføring for voksne. Den private skolen, Krokeidet Yrkesskole, blir finansiert direkte over statsbudsjettet. Den offentlige, Staup vg. skole tidl. Vårtun skole, blir finansiert av fylkeskommunen. Vil Statsråden ta initiativ slik at finansieringsordningen for attføring ved Staup vg. skole blir likestilt med Krokeidet Yrkesskole?»

Svar:

Jeg viser til spørsmål til skriftlig besvarelse fra representant Jon Olav Alstad av 29. juni 1998.

Lov om videregående opplæring fastsetter rammebetingelsene for alle videregående skoler. Loven inneholder også bestemmelser om finansiering av fylkeskommunale skoler.

Lov om privatskoler fastsetter generelle bestemmelser om private skoler, herunder finansieringsordninger. Private videregående skoler må oppfylle bestemte vilkår fastsatt i loven for å få godkjenning og statstilskudd. Denne ordningen er etablert for å ivareta de nødvendige hensyn som gjelder i forhold til private skoler.

Staup videregående skole eies av Nord-Trøndelag fylkeskommune, og omfattes dermed av rammebetingelsene for fylkeskommunal drift.

Krokeidet yrkesskole er en privatskole, og får tilskudd etter privatskolelovens regler.

Fylkeskommunen kan ikke få tilskudd etter denne loven til Staup videregående skole.

Elevene ved Staup videregående skole mottar attføringsmidler fra Folketrygden på lik linje med elevene ved Krokeidet yrkesskole.

Hver fylkeskommune er ansvarlig for inntak av skoleelever (hjemmehørende og gjesteelever) og dekning av sine opplæringsutgifter. Fylkeskommunene bestemmer selv hvor mange gjesteelever de vil ta inn. Pådrar fylkeskommunen seg ekstrautgifter på grunn av ekstra ordinært kurstilbud, er ekstrautgiftene i den forbindelse fylkeskommunens lovfestede ansvar.

I situasjoner hvor slike kurstilbud tiltrekker elever fra andre fylkeskommuner, må fylkeskommunene gjøre avtale om gjesteelevsoppgjør. Det kan nevnes at Kommunenes Sentralforbund (KS) i brev av 28.10.1997 til fylkeskommunene har gått ut med veiledende satser for gjesteelevsoppgjør, satser som fylkesutdanningssjefskollegiet har tilrådd blir benyttet i slike tilfeller.

Det er ikke aktuelt å åpne for at ordningen med tilskudd til godkjente private skoler også skal gjøres gjeldende for fylkeskommunale skoler.

Spørsmål nr. 258.

Innlevert 29. juni 1998 av stortingsrepresentant Anne Helen Rui.

Besvart 2. juli 1998 av kirke-, utdannings- og forskningsminister Jon Lilletun.

Spørsmål:

«Regjeringen Bondevik er kjent for å være innvandringsvennlig, så kan kirke-, forsknings- og utdanningsministeren avklare om det skal være mulig - også i framtida - for tannleger med utdanningsbakgrunn fra et ikke-godkjent lærested, å bruke sin utdanning i Norge? Og vil han øremerke midler til Universitetene for etablering av en godkjenningsordning/tilleggsutdanning til dette formål?»

Begrunnelse:

Fylkeslegen i Oslo skrev i brev av desember 1997 - at Det odontologiske fakultet v/Universitetet i Oslo, har uttalt at det på nasjonalt fakultetsmøte for odontologiske fag ble tatt opp en innstilling om felles opplegg for godkjenning av utenlandske tannleger. Møtet konkluderte med at samarbeidet med Fylkeslegen; om godkjenning av tannleger med utdanning fra et ikke-godkjent lærested, ikke kan fortsette i sin nåværende form, men at fakultetene stiller seg åpne for et fremtidig samarbeid som innebærer at det etableres en tilleggsutdanning, slik at universitetene får øremerket midler til formålet.

Spørsmålet til ministeren ble stilt på bakgrunn av ovennevnte brev.

Viser ellers til Innvandringsmeldinga 1996, kap. 6.3.1.: Den kompetanse og de impulser innvandrere og flyktninger bringer med seg til Norge, er verdifulle i norsk arbeids- og samfunnsliv. Det er en ressurs for det norske samfunnet at stadig flere innbyggere er to- eller flerspråklige. Disse ressursene klarer ikke det norske samfunnet å nytte fullt ut i dag.

En av forutsetningene for at innvandreres og flyktningers kompetanse skal bli verdsatt, er effektive ordninger for godkjenning og vurdering av utenlandsk utdanning i forhold til det norske utdannings-systemet og markedet.

Svar:

Jeg viser til spørsmål til skriftlig besvarelse fra representanten Anne Helen Rui 29. juni 1998 om det skal være mulig for tannleger med utdanningsbakgrunn fra et ikke-godkjent lærested, å bruke sin utdanning i Norge, og om jeg vil øremerke midler til

universitetene for etablering av en godkjenningsordning/tilleggsutdanning til dette formål.

Det er helsemyndighetene som setter krav til kvalifikasjoner for helsepersonell og som har ansvar for autorisasjon av helsepersonell. Sosial- og helsedepartementet har delegert ansvaret for å behandle søknader om autorisasjon til Fylkeslegen i Oslo.

Universitetene har i flere år bistått helsemyndighetene med den faglige vurderingen av utenlandsk helsepersonell som søker autorisasjon i Norge. Personell som har ervervet sin yrkeskompetanse utenfor EØS må få sin kompetanse vurdert individuelt. Dette gjelder de fleste land og læresteder med unntak av USA, Canada og Australia hvor godkjenningsmyndighetene er godt kjent med det faglige innholdet i utdanningen.

Når det gjelder godkjenning av tannleger, har de odontologiske fakultet i Oslo og Bergen også gitt tilbud om nødvendig opplæring for at søkerne skal kunne fylle kravene til autorisasjon. Dette tilbudet har vært integrert i den ordinære undervisningen og har således vært finansiert gjennom de generelle rammebevilgningene til universitetene. Omfanget av godkjenningssaker er imidlertid økende, og flere har behov for opplæring for å få autorisasjon. Dette betyr at opplæringen er blitt så ressurskrevende at den ikke kan gjennomføres uten spesiell tilrettelegging.

Som du peker på i ditt spørsmål er regjeringen opptatt av at forholdene må legges til rette for at innvandrere skal få brukt sin kompetanse. Når det i tillegg er mangel på tannleger i dette landet, er det spesielt viktig at det problem du tar opp får en løsning.

Jeg er likevel av den oppfatning at de spesielt tilrettelagte kurs som universitetene arrangerer for tannleger og annet personell som søker autorisasjon i Norge, ikke er blant primæroppgavene til universitetene. KUF har derfor ikke pålagt universitetene å ta på seg disse oppgavene innen de økonomiske rammer de i dag får. Jeg har derfor tatt opp spørsmålet med Sosial- og helsedepartementet, og de to departement arbeider med å finne en løsning for organisering og finansiering av godkjenningsordninger og nødvendig opplæring for tannleger og annet helsepersonell med bakgrunn fra læresteder som ikke gir automatisk rett til autorisasjon.

Spørsmål nr. 259.

Innlevert 30. juni 1998 av stortingsrepresentant **Torstein Rudihagen.**

Besvart 6. juli 1998 av sosialminister **Magnhild Meltveit Kleppa.**

Spørsmål:

«Pasientar som ikkje greier å vera i heil jobb, kan vera delvis sjukemelde i eit år. Etter dette må dei da friskmeldast eller delvis uføretrygdast. Problemet, slik eg får dette opplyst, er at ein må nytte 50 % uførepensjon, sjølv om det berre er behov for t.d. 20%. Dette kan føre til at legen skriver attest på 50% uførleik, sjølv om det kunne greidd seg med mindre. Vil sosialministeren vurdere om reglane burde endrast, slik at dei kan gi rom for å starte på 20% uførepensjon?»

Svar:

Generelle kommentarer til spørsmålet:

For å få rett til uførepensjon må evna til å utføra inntektsgjevande arbeid vera redusert med minst 50% på grunn av varig helsesvikt. Ved vurderinga av kor mykje inntektsevna er redusert, skal inntektshøva før og etter tidspunkt for uførleiken sammanliknast. Det skal som hovudregel takast omsyn til all pensjonsgjevande inntekt ved denne vurderinga.

Spørsmålet om å kunna få uførepensjon frå folketrygda med lågare uføregrad enn 50% har vorte nærare drøfta fleire gonger mellom anna i St.meld nr 35 (1994-95) Velferdsmeldinga, NOU 1990:17 Uførepensjon, St.meld nr 39 (1991-92) Attføringsmeldinga, førearbeida til ny folketrygdlov og i Ot.prp nr 8 (1996-97) Oppfølging av Velferdsmeldinga.

I NOU 1990:17 Uførepensjon og i Velferdsmeldinga blei det påpeikt at ei fingradering under 50% ville føra til problem med avgrensing. Ein meinte og at ei uføregradering ned til t.d 20% ville føra til eit stort tal på søknader om uførepensjon, og at dette sannsynlegvis ikkje ville veia opp det tal som ved ei

slik ordning unngjekk pensjon med uførleik 50% eller meir. Ei endring vil kunna gje monalege økonomiske og administrative konsekvensar.

Forslag med lågare gradering av uførepensjon enn 50%:

Ved handsamingar av Velferdsmeldinga gjekk Stortinget inn for Regjeringa sitt framlegg om å kunne gjera unntak frå kravet om 50% uførleik innanfor bestemte førehandsgodkjende arbeidsopplegg, og med oppfølging frå trygdekontoret.

Ei slik forsøksordning vart sett i kraft 1. mai 1997. Ordninga medfører at ein pensjonist som har hatt uførepensjon eit år kan få fastsett lågare uføregrad enn 50% dersom han ønskjer å utvide arbeidsinnsatsen sin. Det kan ikkje fastsettjast lågare uføregrad enn 20%. Grunnen for å ha eitt års ventetid er at det elles kunne føre til uheldig tilpassing om ordninga skulle gjelda kort tid etter at uføregraden blei fastsett. I den tida forsøket varer kan ikkje pensjonisten ha friinntekt på eit grunnbeløp i tillegg.

Konklusjon:

Departementet vurderer kontinuerleg behov for å endre reglane, dersom det viser seg at dei slår uheldig ut for einskilde grupper. Etter mi oppfatning er det ikkje for tida grunnlag for å endra desse reglane. Eg meiner det er nødvendig å evaluera resultatata av forsøksordninga før ein vurderer nærare å utvida ordninga til og å gjelda dei som søker uførepensjon. Det er planlagt at forsøksordninga skal gjelde fram til 1. januar 2003.

Regjeringa vil elles gjennomgå uførepensjonsordninga i samheng med arbeidet med Stortingsmeldinga om utjamning i levekår.

Spørsmål nr. 260.

Innlevert 30. juni 1998 av stortingsrepresentant **Ågot Valle.**

Besvart 6. juli 1998 av barne- og familieminister **Valgerd Svarstad Haugland.**

Spørsmål:

«Personer som kommer inn under ordningen til gjeldsordningsloven får i dag beholde en månedlig sum som tilsvarer 85 prosent av minstepensjon. Ifølge Aftenposten vurderer nå Barne- og familiedepartementet å endre dagens ordning blant annet grunnet

økningen i minstepensjonen fra 1. mai 1998. En av sakene regjeringa har prioritert siden dannelsen har vært å få laget en melding med forslag til å minske forskjellene. Bør ikke vurderingen av en endring av gjeldsordningsloven også vente og inkluderes i denne meldingen?»

Begrunnelse:

Da diskusjonen om å heve minstepensjonen ble konkret og det for alvor ble snakk om å gi en større økning var dette ut fra et faktum at minstepensjonen var for lav, og ga minstepensjonistene minimalt å leve for.

Når minstepensjonen nå er hevet gir det minstepensjonister er bedret økonomisk grunnlag.

Gjeldsordningslovens ordning om retten til å beholde et månedlig beløp tilsvarende 85 prosent av minstepensjonen har vært regelen siden loven trådte i kraft 1. januar 1993.

Familier som er underlagt gjeldsordningsloven har i utgangspunktet en meget knapp økonomisk situasjon. Hvis gjeldsordningsloven skal være et reelt tilbud til personer som har havnet i, eller satt seg i en vanskelig situasjon, må ordningen også gi mulighet til månedlig livsopphold som det faktisk er mulig å leve av.

Da loven ble vedtatt og det månedlige livsoppholdsbeløpet ble knyttet opp mot minstepensjon var det også fordi det var rimelig som en ledetråd for hva som var et minimum å leve for pr. måned.

Svar:

Gjeldsordningsloven trådte i kraft den 1 januar 1993. Hovedformålet med loven er å gi gjeldsrammede privatpersoner mulighet til å få kontroll over sin økonomi, herunder å sørge for at skyldneren og dennes familie har en nøktern, men rimelig levestandard mens gjeldsordningen varer. For å sikre dette, og for å skape mest mulig lik praktisering, er det beløp skyldneren skal sitte igjen med til livsopphold under en gjeldsordning knyttet opp mot en viss andel av folketrygdens minstepensjon («85%-satsen»). I tillegg kan det settes av midler til boutgifter og eventuelle utgifter til barn.

Folketrygdens minstepensjon ble med virkning

fra 1 mai d å hevet betraktelig, ved at både grunnbeløpet (G) og særtillegget ble økt. Etter økningen vil 85% av minstepensjonen utgjøre kr 5.763,- pr mnd for enslige og kr 9.920,- pr mnd for par. Dette medfører en økning pr mnd på kr 850,- (17.3%) for enslige og kr 1.600,- (19.2%) for par.

Ettersom økningen i minstepensjonen i år har vært ekstraordinær, har det oppstått en del usikkerhet om konsekvensene for livsoppholdssatsen etter gjeldsordningsloven. Dersom livsoppholdssatsen fortsatt skal knyttes opp mot 85 % av minstepensjonen vil dette få konsekvenser for gjeldsordningslovens virkemåte. For det første vil nye grupper falle inn under ordningen, siden livsoppholdssatsen også har betydning ved vurderingen av når lovens vilkår om betalingsudyktighet anses å foreligge. For det andre vil betalingen til kreditorene bli redusert tilsvarende økningen i det skyldneren kan beholde til eget forbruk.

Jeg vil vurdere dette spørsmålet nøye, og har også invitert representanter fra Gjeldsofferalliansen til drøftinger. Når størrelsen på livsoppholdssatsen etter gjeldsordningsloven skal fastlegges, må det på den ene siden tas hensyn til den alminnelige betalingsmoral i samfunnet, og at gjeldsordningsloven bør oppfattes som rimelig og rettferdig av folk flest. På den andre siden må gjeldsordningsloven sikre skyldneren og dennes familie en rimelig levestandard under gjeldsordningen.

Uavhengig av utfallet av disse vurderingene nå, vil størrelsen på livsoppholdssatsen i gjeldsordningsloven være et tema i stortingsmeldingen om utjevning i levekår som vil bli fremmet i løpet av våren 1999. Av hensyn til de som forvalter loven, og ikke minst gjeldsofrene selv, kan ikke spørsmålet om størrelsen på livsoppholdssatsen utsettes til meldingen, men avklares nå.

Spørsmål nr. 261.

Innlevert 30. juni 1998 av stortingsrepresentant Hallgeir H. Langeland.

Besvart 17. juli 1998 av nærings- og handelsminister Lars Sponheim.

Spørsmål:

«Næringsministeren har tidligere gitt uttrykk for at han ikke vil gjøre noe som helst for å stanse Norsk Hydros engasjement i det såkalte Utkal-prosjektet i India. Organisasjonen Norwatch hevder i sitt siste nyhetsbrev at flere hundre politifolk er satt inn mot motstandere av prosjektet og at det i politiaksjonene er utøvd grov vold. Mener næringsministeren at det

er riktig av Norsk Hydro å opprettholde sitt engasjement i Utkal-prosjektet etter de siste hendelser og vil næringsministeren fortsatt støtte Norsk Hydros engasjement i prosjektet?»

Svar:

Norsk Hydros bauxittprosjekt i India er kontroversielt, og Regjeringen har ved flere anledninger

gitt uttrykk for at den ser med uro på flere sider ved prosjektet. Det er imidlertid Regjeringens generelle utgangspunkt at ansvaret for den endelige beslutning om økonomisk engasjement i hvert enkelt tilfelle tilhører den enkelte bedrift.

Utkal-prosjektet er en sak som ligger innenfor Norsk Hydros forretningsvirksomhet. Regjeringen ønsker derfor ikke å gripe inn i Norsk Hydros disposisjoner i denne saken. De hendelser det refereres til

i spørsmålet endrer ikke Regjeringens prinsipielle holdning. Samtidig har vi gitt uttrykk for at vi forventer at Norsk Hydro veier alle de etiske aspektene rundt sitt bauxittprosjekt, og at selskapet legger de samme etiske standarder til grunn i India som hjemme.

Regjeringen vil fortsatt følge utviklingen i Utkal-prosjektet nøye, og vi vil som før holde nær kontakt med Norsk Hydro om prosjektet.

Spørsmål nr. 262.

Innlevert 30. juni 1998 av stortingsrepresentant Hallgeir H. Langeland.

Besvart 8. juli 1998 av utviklings- og menneskerettighetsminister Hilde Frafjord Johnson.

Spørsmål:

«Den norske regjering, ved næringsministeren, har tidligere uttrykt full støtte til Norsk Hydros engasjement i det såkalte Utkal-prosjektet i India. I det siste nyhetsbrevet fra organisasjonen Norwatch hevdes det at flere hundre indiske politifolk har brukt grov vold mot lokale motstandere av prosjektet. Det er liten tvil om at de metodene som ble brukt av politiet er brudd på de grunnleggende menneskerettigheter. Mener ministeren at Norsk Hydro fortsatt bør være engasjert i Utkal-prosjektet og hva vil den norske regjering i så fall gjøre for å stoppe politiets brutale framferd mot de lokale motstanderne?»

Svar:

Under henvisning til ditt spørsmål datert 30. juni 1998 om Norsk Hydros engasjement i Utkal-prosjektet i India, ønsker jeg å opplyse om følgende:

Norsk Hydros prosjekt i Orissa er kontroversielt og Regjeringen har gjentatte ganger gitt uttrykk for at

den ser med uro på flere sider av prosjektet. Jeg har selv meddelt vår bekymring i møte med Norsk Hydros generaldirektør, Egil Myklebust. Regjeringen følger utviklingen nøye og departementet har vært i kontakt med organisasjoner og representanter for lokalbefolkningen i Orissa og med Norsk Hydro.

Det blir sagt at indisk politi har benyttet unødige vold overfor lokale motstandere av Utkal-prosjektet. Ambassaden i New Delhi er instruert om å undersøke nærmere hendelsesforløpet og bakgrunnen for dette. Vi vil vurdere eventuell oppfølging i lys av ambassadens innberetning.

La meg understreke at det ikke ville være aktuelt å bruke bistandsmidler eller kreditter til dette prosjektet.

Når det gjelder Norsk Hydros fortsatte engasjement i Utkal-prosjektet, viser jeg til Nærings- og handelsministerens svar på spørsmål nr. 261 om dette.

Spørsmål nr. 263.

Innlevert 30. juni 1998 av stortingsrepresentant Per-Kristian Foss.

Besvart 8. juli 1998 av finansminister Gudmund Restad.

Spørsmål:

«Samsvarer det med departementets oppfatning at DnB har rett til å påberope seg immunitet for utenlandske domstoler som en følge av at Statens Bankinvesteringsfond eier majoriteten av aksjene i banken? Er statsråden enig i at DnB er et redskap for utøvelse av norsk statsmyndighet?»

Begrunnelse:

Bakgrunnen for spørsmålet er at jeg er gjort kjent med at disse forhold er påberopt av DnBs advokat i en pågående rettssak. Det gjelder en rettssak i Florida, USA, der DnB overfor United States District Court, Southern District of Florida hevder:

«DnB is in fact majority owned by the Norwegian government and is thus a foreign instrumentality under the F.S.I.A (Sprock Dec. at 2).»

Svar:

Som bakgrunn for spørsmålet er det vist at disse forhold er påberopt av DnB under en rettssak i Southern District of Florida. Det er vist til at DnB hevder:

“DnB is in fact majority owned by the Norwegian government and is thus a foreign instrumentality under the F.S.I.A (Sprock Dec. at 2).”

Jeg er ikke kjent med rettstilstanden i Florida, og

kan vanskelig uttale meg om hvilken betydning statens eierskap i DnB vil kunne ha i forhold til det aktuelle regelverket. Etter norsk rett utøver ikke DnB myndighet på vegne av staten.

Generelt vil jeg også understreke at private retts tvister mellom DnB og f.eks. forretningsforbindelser vil være en del av DnBs daglige drift som staten, lik som bankens andre aksjonærer, ikke tar del i.

Spørsmål nr. 264.

Innlevert 30. juni 1998 av stortingsrepresentant Ågot Valle.

Besvart 7. juli 1998 av justisminister Aud-Inger Aure.

Spørsmål:

«Da Ali Mozaffer 29. mars mot sin vilje ble sendt tilbake til Iran, uttrykte Justisministerens at hun var sikker på at Ali ville bli gjenforent med sine foreldre. Det var også all grunn til å forvente at Ali som en mindreårig gutt med psykiske vansker, ville bli fulgt opp av Regjeringa og norske ambassaden etter tilbakekomsten til Iran. Hva har Justisministeren gjort for å følge opp Ali, og har hun konkret informasjon om at Ali er sammen med sine foreldre, og har det bra i Iran?»

Begrunnelse:

Da Justisdepartementet sendte Ali Mozaffer tilbake til Iran, ble departementet og Regjeringa utsatt for sterk kritikk. Ali er en mindreårig gutt som i lang tid hadde sittet i kirkeasyl, og han hadde da han ble sendt ut, store psykiske vansker. En mangeårig medarbeider ved ambassaden i Iran, Amir Amiri, bevitner i et brev til advokat Jon Rud at ambassaden i november 1995 ble gitt innsyn i rettsdokumenter som bekrefter at Alis far var idømt betinget fengselsstraff og at etterforskning mot han fortsatte. Amir Amiri skriver også at Alis foreldre ikke ble funnet i 1996, til tross for anstrengelser fra ambassadens side. Ali ble også sendt tilbake til Iran i 1996. Da Ali kom tilbake til Norge etter å ha vært i Iran kunne det ikke påvises at han hadde kommet i kontakt med foreldrene sine. Norske venner av Ali vet ikke hvor han befinner seg

i Iran idag, og de kommer ikke i kontakt med han. Nettverket hans her er bekymret for tilstanden hans.

Det kan ikke være mulig å sende en mindreårig ut av Norge, for så å forlate ham på flyplassen uten å forsikre seg om at han kommer i kontakt med foreldre/slektninger som kan ta vare på ham og gi ham mat og husly.

Norske myndigheter har vært opptatt av å overholde FNs barnekonvensjon, og det må vel også gjelde i dette tilfelle. Norske myndigheters oppfølging av Ali er både et juridisk og et moralsk spørsmål.

Svar:

Justisdepartementet gjør for tiden ingen undersøkelser om Ali Mozaffar i Iran. Det er det ingen grunn til. Hadde jeg ment at det forelå en usikkerhet som tilsa at det burde gjøres undersøkelser etter tilbakesendelsen, ville Ali fått innvilget oppholdstillatelse.

Ali kommer fra en stor og velstående familie med gode kontakter i det iranske samfunnet. Det er ingen holdepunkter for å anta at Alis far noen gang har vært arrestert. Det har aldri vært fremlagt rettsdokumenter på dette. Det er heller ingen tvil om at Ali ble gjenforent med sine foreldre i 1996.

Etter hjemkomsten i år ønsket ikke Ali å ta imot tilbudet om kontakt med den norske ambassade i Teheran. Det er heller ikke grunnlag for å tro at Ali selv ønsker at norske myndigheter skal prøve å ta kontakt med ham eller hans familie.

Spørsmål nr. 265.

Innlevert 30. juni 1998 av stortingsrepresentant Oddvard Nilsen.

Besvart 7. juli 1998 av samferdselsminister Odd Einar Dørum.

Spørsmål:

«Vil Samferdselsdepartementet ta initiativ overfor Vegdirektoratet slik at det ved utformingen av de nye førerkortregler vil bli utarbeidet opplæringsplaner og førerprøve for klasse C 1, kjøretøy inntil 7500 kg?»

Begrunnelse:

I dag eksisterer det ikke mulighet til å avlegge førerprøve for klasse C 1, kjøretøy inntil 7500 kg. Det fører til at skal man føre kjøretøy med vekt over 3500 kg må man ta førerkort klasse C, for lastebil. På grunn av omfattende opplæring er det dyrt å anskaffe denne type førerkort.

I dagens stramme arbeidsmarked er det i store deler av landet mangel på arbeidskraft som kan kjøre biler over 3500 kg. Mange trenger ikke førerkort klasse C, men kunne klare seg med C 1 fordi det er kjøretøy mellom 3500 kg og 7500 kg som mange av disse personene skal kjøre. Den manglende mulighet til å anskaffe førerkort for klasse C 1 påfører arbeidsgivere og arbeidstagere store ekstraavgifter, mange firmaer får ikke utført sine oppdrag. Det er derfor et stort behov for å tilby bilførere denne type førerkort.

Svar:

Førerkortklasse C1 er en frivillig underklasse i Rådsdirektiv 91/439/EØF, og det enkelte EØS-land kan selv velge hvorvidt det ønsker å innføre denne klassen.

Norge har pr. idag innført C1 som klasse i den forstand at personer som innehar C1 i førerkort utstedt i et land tilsluttet EØS-samarbeidet, kan ved innbytte til norsk førerkort beholde denne klassen i førerkortet. Personer med norsk førerkort med stempel (tillatelse til å kjøre motorvogn med maksimal vekt 7500 kg og høyst 8 passasjerplasser på klasse B-førerkort), kan også få klasse C1 ved innbytte av førerkortet.

Behovet for å kunne erverve førerkort klasse C1 synes nå å være såvidt stort at Vegdirektoratet vil legge til rette for innføring av denne førerkortklassen generelt. Forberedelser til slik innføring er påbegynt, men har måttet vike prioritert i forhold til annet påkrevet revisjonsarbeid innen førerkort- og førerprøveområdet. Vegdirektoratet tar imidlertid sikte på å innføre C1 og C1E som ordinære norske førerkortklasser så tidlig som mulig i 1999.

Læreplan og nødvendige forskrifter vil bli sendt på høring høsten 1998, parallelt med oppstart av arbeidet med å lage teoriprøver for klassen.

Spørsmål nr. 266.

Innlevert 30. juni 1998 av stortingsrepresentant Oddvard Nilsen.

Besvart 7. juli 1998 av samferdselsminister Odd Einar Dørum.

Spørsmål:

«Hvilke initiativ vil Samferdselsdepartementet ta overfor Posten for å rette opp de uheldige sidene ved den siste endringen av porto for blad og aviser?»

Begrunnelse:

Posten har nylig endret reglene for bladporto. Registrering av et nytt blad for utsendelse med bladporto koster kr. 5.000, noe som må ligge langt over de reelle kostnadene, og har som naturlig konsekvens at det blir for dyrt for mindre blader å bruke bladporto. Minimumsantall blader er 500. Det vil si at det er fullt mulig å levere færre eksemplarer, men man må likevel betale for 500.

For å kunne bruke bladporto, må bladet være på minst 8 sider. Resultatet er at utgivelsen enten må skje sjeldnere og/eller blir dyrere. Det er ikke gitt økonomiske begrunnelser for regelendringene. Skulle det likevel være økonomiske sider ved dette, må det være riktigere å gjøre noe med takstene, enn å lage et regelverk som griper direkte inn i formen på den informasjonen som skal sendes ut som blad.

Disse reglene kommer i tillegg til et stort antall mer eller mindre detaljerte regler fra før. Utgangspunktet er hele veien at kundene må tilpasse seg Postens behov og regler, mens lite gjøres for å skape økt fleksibilitet og tilpasse seg kundenes behov. Resultatet vil åpenbart være at færre kan benytte seg av tilbudet. Dette er en sak som berører en lang rekke ut-

givere av forskjellige former for blader og aviser, særlig mange frivillige organisasjoner.

Posten har også innført ulike portosatser for ukeaviser. Ukeaviser som oppfyller kravene til pressestøtte betaler avisporto. Øvrige ukeaviser, f. eks. fagpressen, må betale bladporto. Her er det snakk om en prisforskjell på omlag 30 % for aviser med samme format og vekt. Det er vanskelig å se at det kan ligge postfaglige begrunnelser bak en slik forskjellsbehandling.

Svar:

Posten Norge BA (Posten) har enerett til formidling av lukket, adressert brev-post innenfor gitte begrensninger. Som motytelse er det stilt krav om oppfyllelse av samfunnsplagte oppgaver, bl.a. at Posten plikter å sørge for en effektiv formidling i Norge av aviser og blad i abonnement gjennom et landsdekkende postnett. Postens enerett omfatter imidlertid ikke formidling av aviser og blad.

Fra desember 1996 er det tidligere Postverket omdannet til et selvstendig selskap. Styret for Posten har det fulle økonomiske ansvaret for selskapets virksomhet, og må derfor sørge for at de tjenestene som ytes gir et positivt bidrag til Postens økonomi. I likhet med de fleste aviser og blader opererer Posten i et konkurransemarked. Det betyr at Posten i utgangspunktet må legge til grunn kostnadsrelaterte priser for sine tjenester.

Avis- og bladdistribusjon har hittil vært lite lønnsomt for Posten. Det er stilt krav i Postens konsesjon om at Posten gjennom et produktregnskap skal legge fram dokumentasjon for at inntekter fra enerettsområdet ikke brukes til å kryss-subsidiere konkurranseutsatte tjenester verken innenfor eller utenfor basistjenestene. Post- og teletilsynet kan fastsette særskilte regnskapsregler.

Det er fastlagt at Samferdselsdepartementet skal godkjenne portosatsene for innenlands A-post, mens Styret for Posten fastsetter alle andre portosatser. Det vil derfor måtte være Posten som treffer endelige beslutninger når det gjelder pris og vilkår for distribusjon av aviser og blader.

Jeg har ellers fått bl.a. følgende kommentarer fra Posten:

Om registreringsavgiften for nye blader:

«Registreringsavgiften er en engangsvgift som bare skal betales for aviser og blad som kommer til fra 1.4.98, dvs. ikke for aviser og blad som allerede har avis-/bladporto. Avgiften skal i utgangspunktet dekke Postens direkte og indirekte kostnader med behandling av søknaden om avis-/bladporto og innpassing av publikasjonen i våre administrative kontroll- og oppfølgingsrutiner etc. Disse kostnadene vil variere en del ut fra hvilke vurderinger som må gjøres.

Avis- og bladporto forutsetter regelmessig og vedvarende distribusjon, dvs. distribusjon over lengre

tid. Avgiften er derfor også ment å være et virkemiddel som skal motvirke innpass av useriøse aviser og blad, såkalte «døgnfluer».

Når avgiften er fastsatt til kr 5000,-, er beløpets størrelse også sett i sammenheng med grunnavgiften i tidligere portosystemer, som for f.eks. blad varierte mellom kr 1.260 og kr 11.000 pr år; for aviser langt høyere.»

Om minimumsantall på 500 blader:

«Begrensningen på 500 eksemplarer pr innlevering er satt både av produksjonsmessige og kostnadsmessige årsaker. Den lave bladporto forutsetter at eksemplarene er for-sortert og pakket til postnummer ved innleveringen. Ved mindre antall eksemplarer vil dette bli vanskelig. Sorteringen ville i praksis måtte overlates til Posten, og ekstra kostnader påløpe.

Prisingen av aviser og blad forutsetter at porto faktureres. Grove anslag som er gjort tyder på at det ikke lønner seg å fakturere småkunder, da faktureringsbeløpet kan være mindre enn kostnaden for å fakturere. Kunden ville da i tilfelle ikke betale noe for selve distribusjonen, og det kan Posten ikke lenger leve med.»

Om at blad må være på minst 8 sider for å kunne bruke bladporto:

«Tidligere var det et krav at blad måtte ha minst 4 sider. Det nye kravet om 8 sider på «egen rygg» er satt for å rasjonalisere produksjonen av blad i Posten og avgrense bladporto til å gjelde publikasjoner som er blad i egentlig forstand, dvs. publikasjoner som er mer enn bare de fire omslagssidene. Et tynt og lett blad på 2 eller 4 sider, dvs 1 ubrettet ark eller 1 brettet ark, gjør sendingen vanskeligere å postsortere enn et blad på egen rygg med flere sider.»

Om at de nye reglene kommer i tillegg til et stort antall detaljerte regler fra før:

«Det er et totalt nytt produktkonsept som er gjennomført for aviser og blad fra 1.4.1998. Bl.a. er veldig mange av de tidligere detaljerte reglene i avis- og bladtjenesten fjernet, samtidig som prissystemene er drastisk forenklet. Noen regler har man likevel måttet beholde og utdype for å avgrense avis- og bladporto-ordningen.

Utredningsarbeidet har hatt som siktemål å forenkle reglene, skape økt fleksibilitet og finne løsninger som dekker kundenes behov, samtidig som Postens forretningsmessige interesser er ivaretatt. Det har bl.a. vært et nært samarbeid med fagpressens og ukepressens organisasjoner og enkeltkunder.»

Om ulike portosatser for ukeaviser

«Avisportosatser for blad av typen lokalaviser som kommer ut en gang pr. uke, ble innført etter sterke henstillinger fra Samferdselsdepartementet, samtidig som det ble gjort oppmerksom på mulige konsekvenser og reaksjoner fra andre utgivere, Når det gjelder disse lokalavisene er det redaksjonelle innholdet generelt på linje med innholdet i dagsavisene, bare mer lokalt orientert. Det samme kan ikke sies om andre «ukeaviser» eller ukeblad. Nå gjelder saken trolig ikke bare det redaksjonelle innholdet, og som fortsatt bør være hovedgrunnlaget for distribusjonen for avis- og bladporto. Saken gjelder like mye kampen om annonse- og reklamekronene.»

Posten har ellers opplyst at en har startet evaluering av det nye avis- og bladportosystemet, og at evalueringen vil være ferdig til høsten. For øvrig har Posten gitt følgende generelle kommentarer vedrørende utviklingen i bladportoen:

«Lav porto på blad og aviser er politisk motivert. Utgangspunktet har vært det offentliges ønske om å stimulere til utgivelse og spredning av publikasjoner med kulturelt innhold, som ledd i ytringsfriheten og demokratiutviklingen. Konsekvensen av dette er at prisene for distribusjon av blad og aviser ikke fullt ut reflekterer Postens reelle kostnader.

Kravene til å kunne bruke bladtjenesten og avistjenesten er heller ikke utelukkende basert på kriterier som følger av Postens produksjonsbetingelser. Før omleggingen pr. 1.4.1998 gjaldt regler som i vesentlig grad var utformet med bakgrunn i tre offentlige utredninger på 1970-tallet, NOU 1974:3 Bladporto (gjelder porto for både aviser og blad), NOU 1974:4 Postverket og dagspressen og NOU 1975:45 Postverket og bladutgiverne. Kriteriene avgrenser bl.a. hvilke publikasjoner som kan få nytte godt av den lave portoen.

Med de langvarige og sterke politiske føringer som har vært mht. vilkår og pris på Postens blad- og avisprodukter, vil det ikke være mulig å gå over til forretningsmessig basert prising med en gang. Omleggingen pr. 1.4.1998 av inngangskriterier og prisstruktur er et sted på veien mot en mer markedsbasert prising.

I et lengre perspektiv er målet at prisen skal stå i forhold til ytelsen. Som for de andre av Postens produkter må prisnivået reflektere Postens egne produksjonskostnader. Antallet sider i publikasjonen vil da neppe være relevant utover at det påvirker vekten på sendingen, og med mindre et lavt sideantall gjør sendingen vanskeligere å håndtere. Dersom myndighetene ønsker å støtte visse kundegrupper som måtte bli økonomisk rammet av en slik omlegging fra Postens side, må dette skje på andre måter enn gjen-nom fordelaktige priser på postdistribusjon.»

Jeg viser til Postens kommentarer og har ikke noe mer å tilføye.

